

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. december 25.
(hétfő)**

Horváth Géza

AZ IGE TESTTÉ LETT

Énekek: 182; 319; 324,3; 314,1-4;

Lekció: Jn 1,1-12

Alapige: Jn 1,14a

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, hálás szívvel borulunk Eléd és köszönjük meg, hogy úgy szeretted ezt a világot, hogy egyszülött Fiadat adtad, hogy aki hisz Őbenne, az ne vesszen el, hanem örök élete legyen. Köszönjük mindazokat, akik bizonyosságot tettek erről a világosságról, amely eljött ebbe a világba.

Hálás a szívünk, hogyha bennünket is megvilágosítottál ezzel a világossággal, ha a mi halandó és múlandó testünkbe is belehelyezted az életet, az örökéletet, és Jézus Krisztus hit által a mi szívünkben lakhat. Így boldogabbak lehetünk, mint Mária, aki szíve alatt hordhatta kilenc hónapon keresztül az Isten Fiát, mi pedig egy életen keresztül a szívünkbe zárhatjuk, Benne maradhatunk, Őt szerethetjük, és majd amikor itt lejár az időnk ezen a földön, Nála lakozhatunk.

Hadd köszönjük meg, hogy ilyen mélyre szálltál alá Urunk, de ez azt jelentette, hogy ilyen mélyre süllyedtünk a bűnben, ilyen mélyre kellett eljőnnöd és leszállnod azon az éjszakán, amelyen testet öltött az Isten szeretete és irgalma Benned, Úr Jézus Krisztus! Az ének szavával kérünk: jövel mi hozzánk is, részeltess ajándékaidban. Hiszen tudjuk, Úr Jézus, hogy Veled együtt, mindent nekünk akar adni a mi mennyei Atyánk; el van készítve Veled együtt a bűnbocsánat, az üdvösség, az örök élet, a szentség.

Magasztalunk Téged, Urunk, hogy így gyűlhettünk egybe, ennek a boldog evangéliumnak és hírnek a hallására, hallgatására ezen a délelőttön is. Formálj bennünket gyülekezetté, alkalmunkat tedd valóban istentiszteletté, hogy Előtted tudjunk hódolni, Neked tudjunk köszönetet mondani, és segíts, hogy hálából

AZ IGE TESTTÉ LETT

életünket odaszánjuk Neked! Kérünk, hogy Szentlelked végezze ezt a munkát bennünk, miközben hallgatjuk a Te igédet!

Ámen.

Igehirdetés

Testvéreim, az ígét a János evangéliuma 1. fejezetéből olvasom, és az Ő Szentlelke segítségével szeretném hirdetni a 14. versnek az elejéről, ahol ezt olvassuk: „*És az Ige testté lett...*”

Szeretettel köszöntelek benneteket karácsony ünnepén, és hadd mondjam el, hogy nemcsak karácsonyt ünneplünk ma, hanem egy másik szép ünnepünk is van. Azt ünnepeljük, hogy 80 évvel ezelőtt hangzott itt el Pasaréten, a református gyülekezetben az első prédikáció, és volt az első istentisztelet 1937. december 25-én. Még nem is itt a templomban, hiszen még nem épült meg, hanem a közeli Gábor Áron utca 10. szám alatti imateremben gyűlt össze az akkori gyülekezet.

Az előző istentiszteleten jó volt látni azokat az arcokat, akikről tudom, hogy édesapjuk vagy nagyapjuk részt vett azon az istentiszteleten, és jó volt látni a második, harmadik generációt, nemzedéket, hogy Istennek kegyelmes szeretete és megtartó irgalma meg-megújul nemzedékről nemzedékre.

80 éve hangzott az első igehirdetés, melynek ugyanez volt az alapigéje. Joó Sándor lelkipásztor, akit idehelyeztek, hogy szervezze meg az itteni gyülekezetet, ezt vette alapigeként: „*Az Ige testté lett...*” Ő már a mennyei hajlékban van, és már nem a Gábor Áron utca alatt tartjuk az alkalmainkat, de egyetlen dolog változatlan: az örök ige, az örök evangélium – mert épületek és személyek változhatnak, de Isten ígéje örökre megmarad.

Hangozzék tehát ugyaninnen a bizonyoságtétel, a János evangéliuma 1. fejezetének 14. verséből: „*Az Ige testté lett...*”

Emlékszem, egyszer még az előző gyülekezetünkben egy asszony kétségbeesve jött hozzám, és mondta, hogy találkozott egy Jehova tanújával, aki a következőt mondta neki: mutassuk már meg a Bibliában, hol van az megírva, hogy Jézus december 25-én született? Az az asszony egészen kétségbe volt esve: tiszteletes úr, ez tényleg nincs benne a Bibliában! Mondtam neki: legyen egész nyugodt, tényleg nincs benne a Bibliában, és teljesen mindegy, hogy ezt nyáron ünnepeljük vagy tavasszal, akkor is ünnepelhetnénk. Itt az a lényeg, hogy legalább egyszer egy évben csak erre irányuljon a figyelmünk, hogy „*az Ige testté lett.*” Nem lényeges, hogy ez éjszaka történt vagy nappal. Azt tudjuk, hogy mikor: Augustus császár idejében. Azt tudjuk, hogy hol: Betlehemben. Azt tudjuk, hogy egy istállóban, mert nem volt számukra hely a vendégfogadó háznál.

Megtörtént ez a csoda, hogy az Isten Ígéje testté lett. János apostol erről ír az evangéliumban, három levelében és a prófétai iratában: a Mennyei Jelenések könyvében. Jézus Krisztusról ír, és ez a rövid tőmondat is Róla szól és Őt hirdeti nekünk ma: „*Az Ige testté lett...*” Mivel János apostol is beszél arról: ez az Ige Istennél volt és Isten volt az Ige –, ebben az egyetlen rövid tőmondatban csodálatosan benne van Jézus Istensége és embersége. Benne van az, hogy Jé-

zus tökéletes Isten, mert Ő az Ige, amely kezdetben Istennél volt, és Isten volt az Ige. Jézus Krisztus és az Atya közt nem alárendeltségi viszony van, hanem teljes egyenlőség. Ahogyan az első zsinatokon meg is fogalmazták: az igaz Istentől való igaz Isten, és az igaz világosságból való igaz világosság.

De testvéreim, mielőtt erről szólnék, hogy testté lett, legyen szó arról, hogy az is egy nagy ajándék, **amikor az Ige megszólalt**. Megszólalt a teremtés-kor az ige. Isten azt mondta: legyen! – és ennek lett következménye, hogy lett. Isten megszólalt az Éden kertben. Odamegy az emberhez, keresi őt a kertben, és azt mondja: hol vagy? Megígéri a Szabadítót, aki majd a kígyó fejére fog taposni. Csodálatos az, amikor megszólal az ige a silói szentélyben! Csodálatos az, amikor megszólal az ige az égő csipkebokorban! Csodálatos az ige, amikor megszólal a próféták életében, és a próféták mennek a néphez és azt mondják: így szól az Úr! Amit mondani akarok, azt nem saját kútfőből veszem, hanem valakitől vettem és továbbadom: így szól az Úr!

A Biblia lapjain, az Ószövetségben ott van, hogy az ige megszólal, de az Újszövetség mivel kezdődik? Egy sokkal nagyobb ténnyel: az **Ige testté lesz**. A Zsidókhoz írt levél írója foglalja így össze: szólott nekünk Isten hajdan sokszor és sokféleképpen a próféták által, most pedig, az utolsó időkben, szól nekünk és szólott nekünk az Ő Fia által. Valahogy azt érzem benne, hogy amikor már az emberi fül süket volt, amikor az emberi szív már érzéketlen lett, amikor a bűn már teljesen elborított mindent, akkor Isten nemcsak megszólalt, hanem testté lett. Isten nemcsak megszólalt, hogy halljuk, hanem testté lett, hogy lásuk. János apostol boldogan mondja, hogy „láttuk”. Az első levele ezzel kezdődik: az élet Igéjéről, amit hallottunk, aztán láttunk, tapintottuk, megfoghattuk, azért mert testté lett az Ige.

Mielőtt, testvéreim, gyönyörködnénk ebben, hogy az Ige testté lett, és lehetett látni, hallani, tapintani, érezni, az én szívemben az volt, amikor elcsendesedtem az ige felett, hogy amikor János apostol ezt leírta: láttuk, hallottuk, tapintottuk, nem is ez volt a legnagyobb csoda, és nem is ez volt a legdöntőbb tény, hanem az, hogy a testté lett Ige látott bennünket. Az volt a tény, hogy a testté lett Ige, Jézus Krisztus látott bennünket. Nem azért, mintha addig Isten nem látta volna az Ő népét, hiszen az Ószövetségben olvassuk: „látván láttam az én népem nyomorúságát”, de Isten ki akarta ábrázolni, hogy van szemem és meglátom. Jézus Krisztus meglátott egy embert, és azt mondta neki: láttalak, amint a fügefafa alatt voltál. Jézus meglát egy embert, aki azért megy, hogy ő lássa Jézust, de Jézus meglátja, és azt mondja: szállj alá, mert ma nékem a te házádnál kell maradnom. Úgy hívták, hogy Zákeus, aki felmászott egy fára.

János apostol azt mondja: érintettük; de arról van szó, hogy Jézus Krisztus érintett meg embereket, nem? Jézus megérinti Jairus lányát. Azt mondja: leányka, néked mondom, kelj föl! Jézus sarat csinál, rákeni a vaknak a szemére és megérinti, azért, mert az Ige testté lett, és Isten kiábrázolta, hogy mielőtt te látnál Engem, Én már látlak. Mielőtt te hallnál Engem, Én hallak. Mielőtt te érintenél Engem, Én érintelek téged – mert ez a kegyelem és ez az irgalom. Ez ölt testet Jézusban.

Milyen nagyszerű dolog, amikor testté lesz az Ige! Ez az Újszövetség nyitánya. Hadd foglaljam így össze: addig arról van szó, hogy Isten *szólt és lett*; mi-helyt ez az ige elhangzik és valóság lesz, arról lesz szó: Isten *szólt és tett*. Isten szólt és lett; Jézus Krisztusban – Isten szólt és tett. Amikor készültem a szolgálatra és begépeltem a vázlatot a számítógépbe, akkor tudjátok, előfordul, hogy több betűt írunk vagy kevesebbet. Én eggyel kevesebbet írtam. Tudniillik azt akartam írni: az Ige testté lett – kihagytam egy „s” betűt, és aztán belecsodálkoztam: de jó, hogy kimaradt az az „s” betű, mert így is igaz: az Ige tetté lett. Nem szándékos volt, és nem is az ige helyett akarom ezt mondani, hanem az ige mellett; mert az Ige azért lett testté, hogy tetté legyen. Milyen nagyszerű dolog ez!

A karácsony előtti héten, a kórházban éltem át ennek az egyik valóságát. Egy olyan kórteremben is voltam, ahol csak haldoklók voltak. Ahogy néztem ezeket az embereket, a halál árnyékának völgyében, azt tudtam mondani egy kedves testvérünknek, egy súlyos betegnek: milyen csoda, hogy az Ige testté lett! Hogy ilyen testet vett fel, mint a mienk. Ezt mondja az ige: hozzánk hasonló lett mindenben, kivéve a bűnt.

Jézus Krisztus testté lett. Felöltötte ezt a nyomorult testet – ahol valóban kiderül, hogy milyen nyomorult, milyen múlandó ez a test, hogy milyen szenvedéssel, fájdalommal teli ez a test. Jézus Krisztus testté lett és Ő is eljutott oda, a halál völgyébe. Testté kellett lennie, mert különben nem lett volna bűnbocsánat. Különben nem lett volna elégtétel. Emberi formában kellett eljönnie, de ugyanakkor Igének is kellett lennie, hogyha roskad is a teher alatt, a bűnteher alatt, ne roskadjon össze, és elhordozhassa Istennek azt az átkát, amelyet mi érdemeltünk, és ami a mi jussunk. Ezt máshogy nem lehetett volna érzékeltetni, csak egyetlen módon: az Isten testet alkot az Ő Fiának, és Ő eljön testben.

Néhány évvel ezelőtt gyermekkarácsonyon játszódtott le a következő történet, amire lehet, hogy már sokan nem emlékeznek, de amikor én ezt az igét olvasom, hogy testté lett az Ige, akkor mindig eszembe jut. Hadd mondjam el nektek! Arról van szó ebben, hogy egy karácsonyi, téli estén, egy kislány falun, a kis házuknak a tornácán nézi, hogy a madarak ott vannak a fán, az udvaron: áznak, fáznak, hull a hó, hideg van, éheznek, és ez a kislány megsajnálja a madarakat, és azt mondja: de jó lenne, hogyha ezek a madarak berepülnének az istállóba! Ott mégis fedél van fölöttük. Még egy kis enyhesség is van, meg hát akad valami ennivaló is biztos. Kinyitja a pajta ajtaját, felgyújtja a villanyt, és próbálná az udvarról beteregni a madarakat az istállóba. Persze, nem megy. Azok még jobban megijednek, megrettennek, össze-vissza repdesnek, de egyik sem akar berepülni a világosságra, az istállóba. Erre a kislány azt gondolja: hát, igen, ahhoz, hogy ezek a madarak bejöjjenek, nekem is madárrá kellene lennem, mert ha madárrá tudnék lenni, akkor az ő nyelvükön elmondhatnám: gyertek be ide, az istállóba!

Madárrá kellene lennem – ugye, értjük ennek a csodáját, mit jelent ez, hogy az Ige testté lett, hogy Isten így akart velünk beszélni, testvérek! Olyan nyelven akart velünk beszélni, amelyet megértünk.

Isten szeretete és irgalma testté lett. Görög szóval úgy van ez, hogy „Logosz” – az Ige. Azért mondom el nektek, mert nagy jelentősége van ennek is, mert az ókori görögök is ismerték ezt a szót, hogy „logosz”, csak ők más értettek alatta. A „logosz” – az ókori görögök, a filozófusok, a művelt emberek számára – a világmindenség fölött álló megfoghatatlan valóság volt, egy szellemi erő, egy világrendező elv. Azt hirdették, hogy az ember, ha megismeri ezt a világrendező elvet, akkor logikosz ember lesz, logikusan fog gondolkodni, mert ha sikerül, akkor megismerheti ezt a megfoghatatlan szellemi erőt. János ismerte ezt a gondolkodást, ezért is mondja: a Logosz testté lett. Igen, van logosz, de nekünk, a mi szóhasználatunkban és a mi életünkben új értelmet nyert. Nem az az értelme, amit a görögök hirdetnek, hanem az, amit Isten jelentett ki nekünk. A görögök csak azt mondták: igen, ha nagyon okos vagy, meg tudod ismerni. Az Isten ígéje meg azt mondja: ha alázatos vagy, felfedi magát előtted. Milyen nagy különbség! A görög filozófus azt mondja: igen, ha van hozzá képességed és eszed, akkor meg tudod ismerni. Isten meg azt mondja: az alázatos embernek Ő felfedi magát; annak, aki porba hull Előtte. „Ki kételkedően boncolja Őt, annak választ nem ad, de a hívó előtt az Úr megfejtí önmagát.”

Igen, a Logosz – mondta valaki –, az Istennek a világ felé forduló arca. Milyen szép kifejezés! Itt teljesül be az Ároni áldás, mert az Ároni áldásban mindig azt kérte a főpap, amikor a nép felé fordult és megáldotta az Isten népét, hogy: fordítsa feléd orcáját az Úr. Azért, mert a főpap tudta, hogy az a legborzasztóbb dolog, amikor Isten elfordul tőlünk, és az a legkegyelmesebb dolog, amikor Isten odafordul hozzánk. Ezért az Ároni áldás úgy hangzott: Istennek népe, áldjon meg téged az Úr és fordítsa feléd orcáját az Úr!

Ezt ünnepeljük, hogy Isten felénk fordította az orcáját. Ez azért kegyelem és irgalom, mert mi mindent megtettünk, hogy elforduljon tőlünk. Sőt, mi fordultunk el Tőle, és amikor mi elfordultunk Tőle, Ő odafordult hozzánk, mert az Ige testté lett. Arra gondoltam, hogy ha egy mondatból kihagynánk az ígéket, mennyire nem lenne értelme egy mondatnak. Valamikor így tanultuk: az ige cselekvést jelentő szó. Mondjatok olyan mondatokat, amiben nincs cselekvés, amiben nincs történés – nem lesz értelme, mint ahogy az életednek sincs értelme, ha az ige nincs benne!

Nincs értelme a rohanásnak, nincs értelme a gyűjtésnek, nincs értelme semminek, ha ige nélkül éled az életed. De az ígével van értelme; úgy értelmes lesz a mondat, és értelmes lesz az élet.

Az Ige azért lett testté, hogy a teremtés után a megváltás művét is végbevigye a mi mennyei Atyánk. Amilyen nagy volt a teremtés műve – ezért kezdi János úgy: kezdetben teremtette Isten az eget és a földet, hogy utaljon a teremtésre, és azért folytatja a testté lett Igével, hogy utaljon az újjáteremtésre –, mert amilyen nagy volt a teremtés, hogy létrejött, olyan nagy dolog az, ha valaki újjászületik. Olyan nagy dolog az, ha valaki hitetlen létére hívővé lesz, és ha valakit átvisz az Úr a sötétségből a világosságra, akinek megváltozik az élete, aki megszabadul kötöttségei alól és megtanulja azt, hogy szolgálhatok Neki életünk minden idejében.

Az Ige testté lett azért, hogy karácsonykor ne a jászolbölcső ragyogjon nekünk, mint ahogy sokaknak, hanem a Golgota keresztye. Azért lett testté az Ige, hogy a jászolbölcső helyett a Golgota ragyogjon nekünk; meg a húsvéti nyitott sír ragyogjon nekünk; meg a menny ragyogjon nekünk, ahol Krisztus van, az Istennek jobbján. Az a János apostol, aki azt mondja, hogy „*az Ige testté lett*”, boldogan mondja azt is a levelében, hogy „*Ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál.*”

Befejezésül, testvérek, hadd olvassak fel néhány mondatot a 80 évvel ezelőtti prédikációból. Joó Sándor lelkipásztor azzal fejezte be az igehirdetését, hogy egy másféle „testről” szól. Miután beszél arról a prédikációban, hogy az Ige testté lett, a befejező gondolatok arról szólnak, hogy ez a Krisztus test ma az egyház. Az egyház a Krisztus teste. Figyeljük, hogy hogyan értette ő ezt, és hogyan hirdette ő akkor: „Amilyen boldog bizonyosság az, hogy Krisztus valósággá vált az egyházban, éppen olyan nagy elkötelezettség is. Egyházunk, gyülekezetünk születésének a napja arra figyelmeztessen bennünket mindenkor, hogy valóban Krisztus váljék testté benne. Ez az egyházközség nem politikai, nem társadalmi, még csak nem is humánus célokat szolgáló intézmény, hanem mindenestül fogva Krisztus teste, az Ő eszköze. Legyen ez az egyház élő bizonyágtétel arról, hogy Krisztus él, hogy Ő testté vált valóság. Győzzön meg ez az egyházközség mindenkit arról, hogy az Ige valóban testté lett, itt lakozik mi közöttünk, és velünk együtt még sokan látjuk az Ő dicsőségét. A legnagyobb szolgálat tehát, amit végezhetünk a mi kis egyházközségünkért az, hogy mindnyájunknak ilyen Krisztust hordozó, Krisztust hirdető életre kell törekednünk minden napon és minden órában. Gondoljunk arra, hogy valahányszor csak szájjal valljuk, de az étellel meghazudtoljuk Krisztust, mindig tervszerűen romboljuk ezt az újszülött egyházközséget. A pusztá buzgólkodással sem Krisztust, hanem csak egyéni ambícióinkat, elgondolásainkat, esetleg saját személyünket építjük bele ebbe az egyházba. Ezt a mindnyájunknak olyan drága gyülekezetet az építi igazán, aki naponként egyre teljesebben átéli a karácsony titkát. Vagyis, akinek az életében egyre jobban valósággá válik Jézus Krisztus.”

Adja az Úr, hogy így legyen! Ez a gyülekezet, 80 év múltán is, Isten kegyelmét és irgalmát átélve hirdesse a Krisztus test csodáját: Jézus Krisztus testté lett, hogy testben megváltson bennünket, hogy testestől, lelkestől az Övéi lehessünk. Ez a gyülekezet pedig, mint a Krisztus teste itt a földön, hirdesse: Jézus él és mi is élünk, és legyen látható Krisztus a mi halandó testünkben, mint ahogy az apostolnak is ez volt a vágya: legyen látható a mi halandó testünkben.

Egyszer, egy kisgyermeket valaki megkérdezett egy faluban: te kislány, hol lakik itt Jézus Krisztus? Azt mondja: tessék menni, a falu végén van egy kis ház, ott lakik Jézus Krisztus. Elmegy az ember, hogy vajon ki lehet ott? Egy kis hajlott hátú, öregasszony volt ott; kinyitva a Biblia, szól az ének és a zsoltár, és az idegen meglátta: igen, itt lakik Jézus Krisztus, mert, ahol valósággá válik, hogy az Ige testté lett, hogy a szónak következménye van, az látható lesz a mi életünkben. Az Isten igéje elvégezvén a maga munkáját, megszentel, megigazít, megdicsőít bennünket, hogy legyünk mi ebben a világban az Ő hírnökei és hirdetői.

Adja meg az Úr, hogy így nézzen ránk mindenki: ott lakik a Krisztus! Legyen szívünk vágya azért ma, hogy Jézus Krisztus jöjjön és legyen szívünk lakója! Lakozzék Krisztus hit által a ti szívetekben meg az enyémben is!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, áldunk és magasztalunk Téged, hogy Te vagy az engedelmes Fiú, aki Istennek örök tanácsvégzését végrehajtottad. Aki vállaltad, hogy eljössz egy nyomorult emberi testben, hogy ebben a testben szenvedsz, ebben a testben átéled mindazt a gyengeséget, amit nekünk is át kell élni testileg.

Köszönjük, Neked, hogy hozzánk hasonló lettél mindenben, kivéve a bűnt. Köszönjük, hogy az örök Igeként testté lettél. Isten szava Benned megszólalt, Benned látható lett, Isten szava – melyet már nem is értettünk, nem is hallottunk, oly süketek lettünk rá –, a szemünk elé tétetett, hogy lássuk, tapintsuk, érintsük. Most, amikor a mennyben vagy Úr Jézus, köszönjük, hogy most is jelen lehet itt az istentiszteleten, amit lehet látni, amit meg lehet fogni, és lehet érinteni. Köszönjük, hogy ezért szerezted a Te szent asztalodat, az úrvacsora sákramentumát, hogy valami szemünk előtt legyen látva, higgyünk és tudjuk elmondani, hogy milyen valóságosan megfogjuk a jegyeket, olyan bizonyos és valóságos, hogy Te meghaltál érettünk a Golgotán.

Köszönjük, hogy feltámadtál és élsz. Köszönjük, hogy ez a világ ünnepelheti ma ezt a csodát, hogy Isten megkönyörült rajtunk, embereken.

Kérünk, hogy áldd meg a Te népedet, szerte a világon, ahol hirdetik és hallgatják az erről szóló tiszta evangéliumot! Áldd meg a mi népünket: határon innen és határon túl, nemzetünket! Kérünk, hogy áldd meg a magyar reformátusságot, szerte az egész világon, ahol kicsiny gyülekezetekben is összejönnek, hogy elénekeljék a karácsonyi énekeket!

Urunk kérünk, hogy áldj meg bennünket! Áldd meg a mi betegeinket, akik nyomorúság közt vannak ezen az ünnepen! Kérünk, hogy ők is hadd vegyenek vigasztalást a betegágyon, és így kérünk a mellettük lévőkéért, az őket ápolókért. Kérünk Téged, Urunk, hogy akik a halál árnyékának a völgyében járnak már, hadd tudjanak Rád nézni, vigasztalást venni, hogy testestől, lelkestől Hozzád tartoznak, a Te megváltott, hívő gyermekeid! Kérünk a gyászolókéért. Kérünk nyomorúságban lévőkéért, szenvedőkéért, de nagyon kérünk a hitetlenekért, akiknek az ünnep csak külsőség, csak a családnak az ünnepe vagy a szeretetnek az ünnepe, de semmi tartalma nincs a külsőségeken kívül!

Kérünk, Urunk, szánj meg bennünket, hirdettesd még a karácsonyi evangéliumot, hogy Jézus Krisztus Úr, az Atya Isten dicsőségére! Áldd meg a mi szeretteinket is, közelben és távolban, családtagjainkat, gyermekeket, felnőtteket! Kérünk Téged, hadd tudjunk ünnepet szentelni otthonainkban és szívünkben is! Köszönjük, hogy meghallgatsz bennünket.

Ámen.

314,1-4 ének

1. Jézus, születél idvességünkre,
Amint régenten vala ígérve,
Atya Istennek nagy szerelme,
Emberi nemhez tetszik ebbe Kegyessége.

2. Első szüleink vétkei miatt
És az ördögi csalárdság miatt
Hoztunk magunkra örök halált,
És kárhozatot, pokol kínját, sok nyavalyát.

3. Nem volt senki sem, ki megmentene,
Ámde szent Atyád megkönyörüle,
Téged ígére, s idő telvén
Szabadítóul nekünk mennyből Alákülde.

4. Értünk felvevél a Szúztól testet,
Melyben szenvedél s tettél eleget;
Elvévéd a mi bűneinket,
Nyervén minékünk örök éltet, Dicsőséget.